

Arrest

nr. 179 998 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Servische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X, X, X en X, op 5 mei 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, van twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en van twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 24 januari 2013 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 27 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, samen met twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en twee beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ging op 19 juni 2013 over tot de intrekking van de op 27 februari 2013 genomen beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van de op die dag ten aanzien van verzoekers genomen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod.

1.4. Op 16 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 maart 2014 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard, samen met twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en twee beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, die hen op 3 april 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.01.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[S.J.] [...]

+ echtgenote: [M.N.] [...]

+ minderjarige kinderen:

[S.A.] [...]

[S.A.] [...]

[S.E.] [...]

[S.Z.] [...]

[S.I.] [...]

[S.S.] [...]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 16.07.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door [S.J.] die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 11.03.2014)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekers ook op 3 april 2014 ter kennis werden gebracht, bevatten de volgende motivering:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij op 22.03.2011 het Schengengebied heeft betreden. Op 24.10.2011 werd zijn asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.10.2012, aan hem betekend op 18.12.2012 en verlengd tot 11.02.2013.”

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

De beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekers eveneens op 3 april 2014 werden betekend, bevatten de volgende motivering:

“[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.10.2012, aan hem betekend op 18.12.2012 en verlengd tot 11.02.2013.”

Deze inreisverboden vormen de vierde en de vijfde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Bij wijze van exceptie werpt verweerder op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissingen, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan dat verzoekers geen schending van een hogere rechtsnorm aanvoeren.

3.2. De Raad merkt op dat verzoekers betwisten dat in voorliggende zaak toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is en op verweerder de verplichting rust om, op grond van dit wetsartikel, een beslissing te nemen. Daarnaast dient nog te worden toegelicht dat het feit dat verweerder zou verplicht zijn om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen niet inhoudt dat hij hierbij de door de wetgever bepaalde verplichtingen die op hem rusten niet dient te respecteren of dat hij vrij kan afwijken van de wettelijke regels inzake de uitvoeringsmodaliteiten die in een dergelijke beslissing dienen te worden opgenomen en dat verzoekers aanvoeren dat verweerder hieraan voorbijging.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel, dat louter betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

“De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter van Vreemdelingenwet om de aanvraag van verzoekers ongegrond te verklaren.

Paragraaf 1 van artikel 9ter vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De ziektes die volgens artikel 9ter vreemdelingenwet in aanmerking komen, zijn:

- een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit
- een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft

In casu steunt de bestreden beslissing volledig op het advies van de arts-adviseur Dr. [T.] dd. 11 maart 2014 (stuk 2).

Deze arts heeft zelf geen enkele onderzoeksdaad gesteld, maar onderzocht louter de voorgelegde medische attesten.

Er werden door verzoekers bij de aanvraag d.d. 24 januari 2013 acht medische attesten voorgelegd:

- stuk 3: Standaard medisch getuigschrift Dr. [V.G.] d.d. 08.11.2012;
- stuk 4: Gedetailleerd medisch attest Dr. [V.G.] d.d. 14.10.2012;
- stuk 5: Attest neuroloog Dr. [C.] d.d. 16.01.2012;
- stuk 6: Attest neuroloog Dr. [C.] d.d. 18.01.2012;
- stuk 7: Rapport medische analyse d.d. 12.03.2012;
- stuk 8: Attest neuroloog Dr. [C.] d.d. 02.05.2012;
- stuk 9: Attest neuroloog Dr. [C.] d.d. 20.07.2012;
- stuk 10: Attest neuroloog Dr. [C.] d.d. 22.08.2012.

Bij aanvulling-actualisatie van 4 juli 2013 werden nog vier bijkomende medische getuigschriften voorgelegd.

De conclusie van de arts-adviseur is enkel gebaseerd op de analyse van deze medische attesten. Volgens de arts-adviseur is de epilepsie van verzoeker onder controle en worden de nog aanwezige aanvallen door de behandelend neuroloog in vraag gesteld.

Bij nazicht van de medische stukken blijkt dat de behandelende neuroloog deze aanvallen niet in vraag stelt, maar niet met zekerheid kan stellen dat het om epileptische aanvallen gaat, dan wel aanvallen die een andere oorzaak kennen dan de epilepsie. Alleszins acht de behandelend neuroloog het mogelijk dat het om epileptische aanvallen gaat aangezien dit ondersteund wordt door bevindingen op MRI.

“Het kan inderdaad hier gaan om refractaire epilepsie gezien ook de bevindingen op MRI duidelijke gliose temporaal links aantonen. Mogelijk geen volledige aanvalsvrijheid te bekomen. Ik zou dan de medicatie ook verder zetten en niet weer verhogen omdat het effect toch blijkbaar zeer gering is. Anderzijds blijft toch het EEG interictaal normaal zoals ook vorige keren. Toch eerder ook hyperventilatie? Stress? Spanningssyndroom? Andere?” (Verslag Dr. [D.C.] d.d. 10.05.2013 gevoegd als bijlage 4 bij de aanvulling-actualisatie van 4 juli 2013)

De conclusie die de arts-adviseur hieruit trekt, met name dat de epilepsie onder controle is en de aanvallen in vraag kunnen worden gesteld, vindt geen steun in de stukken van het dossier.

In het gedetailleerd medisch attest (stuk 4 gevoegd bij de aanvraag van 24 januari 2013) wordt duidelijk gesteld dat de benodigde medicatie (Keppra en carbamazepine) in de praktijk, rekening houdend met zijn verminderend verdienvermogen, voor hem in zijn land van herkomst niet toegankelijk is.

De arts wijst er ook op dat bij een terugkeer naar het herkomstland de toestand van de patiënt zal verslechteren alleen maar door het wegvallen van de mantelzorg die thans wordt geboden door zijn broer en diens echtgenote, die in België wonen.

Het weze opgemerkte dat de heer [S.J.] tevens verlamd is aan de rechter lichaamshelft.

Het advies van de arts-adviseur is dan ook kennelijk onredelijk.

Een zorgvuldig handelende overheid had bij het nemen van de bestreden beslissing niet louter mogen steunen op een kennelijk onredelijk advies, maar had zich bijkomend moeten laten informeren, desgevallend door middel van bijkomende onderzoeksdaden.

De overheid heeft terzake niet zorgvuldig gehandeld.

Het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling is pertinent aanwezig en wordt bevestigd door de 8 stukken die werden voorgelegd bij de aanvraag en de vier stukken gevoegd bij de aanvulling van 4 juli 2013.

Artikel 9ter vreemdelingenwet wordt geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen. Zoals hoger aangetoond, is de bestreden beslissing op onredelijke wijze tot stand gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt duidelijk geschonden.”

4.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoonbaar dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 34*) en er dus “*een onmogelijkheid om te reizen*” bestaat (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Het betreft hier dus vreemdelingen “*die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst*” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9*). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35* en *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer niet ter discussie stelt dat verzoeker, J.S., epilepsie heeft. Deze arts stelde immers expliciet, met verwijzing naar de door verzoekers aangebrachte overtuigingsstukken, dat “*uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 32-jarige man epilepsie heeft op basis van cerebrale palsy met een rechter hemibeeld. Betrokkene heeft dit wellicht postnataal opgelopen.*” De controlearts heeft geoordeeld dat deze aandoening verzoeker niet verhindert om te reizen en heeft een verder onderzoek gevoerd naar de mogelijkheden om de vastgestelde aandoening in diens land van herkomst te laten behandelen. Hij heeft met verwijzing naar bronnenmateriaal toegelicht dat de medicatie die verzoeker nodig heeft in diens land van herkomst beschikbaar is en dat er in dat land ook neurologen zijn die de medische problemen van verzoeker verder kunnen behandelen en opvolgen. Tevens heeft deze arts uiteengezet dat de vereiste medische zorgen voor verzoeker in zijn land van herkomst voldoende toegankelijk zijn. Hij heeft er hierbij op gewezen dat sociaal kwetsbare personen er een gratis verzekering kunnen genieten die toegang geeft tot de publieke gezondheidszorg en dat verzoeker bij zijn terugkeer recht heeft op gratis dringende medische zorgen en hij zich ondertussen in regel kan stellen wat betreft de ziekteverzekering. Daarnaast heeft deze arts ook geduimd dat geenszins blijkt dat verzoeker volledig arbeidsongeschikt is en dat dus kan worden verwacht dat hij door middel van een tewerkstelling kan voorzien in een inkomen dat hem moet toelaten om bepaalde medische kosten te dragen en dat ook van zijn echtgenote, verzoekster, kan worden verwacht dat zij een financiële bijdrage levert. De ambtenaar-geneesheer heeft derhalve onderzocht of verzoeker zich in één van de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalde situaties bevindt die aanleiding kunnen geven tot de

toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen en heeft op een onderbouwde wijze uiteengezet dat dit niet het geval is.

Verzoekers betogen dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer onterecht in vraag stelt of verzoeker nog aanvallen van epilepsie heeft. De Raad kan in dit verband slechts aangeven dat de aangeduide controlearts hoe dan ook heeft aanvaard dat verzoeker aan epilepsie lijdt, dat hij heeft vastgesteld dat deze ziekte geen belemmering vormt om te reizen en dat deze aandoening wel degelijk kan worden behandeld in zijn land van herkomst en dat de vereiste zorgen voor eerste verzoeker in dat land voldoende toegankelijk zijn. Er blijkt dan ook niet dat de vraag of verzoekers aandoening zich nog veruitwendigt enige relevantie heeft. Daarenboven moet worden gesteld dat de ambtenaar-geneesheer niet ontkent dat er zich nog "aanvallen" voordoen. Hij heeft in zijn advies duidelijk vermeld dat verzoeker "enkel 's nachts[...] nog 'aanvallen' [heeft]". De vaststelling van de controlearts dat de neuroloog die verzoeker zelf consulteerde niet met zekerheid kon bepalen of de aanvallen waarnaar hij verwees iets te maken hebben met de epilepsie waaraan hij lijdt vindt steun in het medische attest dat deze neuroloog opstelde. In dit attest geeft deze neuroloog namelijk aan dat de door verzoeker omschreven "aanvallen" ook een andere oorzaak kunnen hebben, aangezien "het EEG interictaal normaal [blijft]", en gerelateerd kunnen zijn aan "hyperventilatie?, Stress?, Spanningssyndroom?, Andere?". Verzoekers maken met hun uiteenzetting niet aannemelijk dat de aangestelde controlearts enig stuk foutief heeft geïnterpreteerd of is uitgegaan van een verkeerde lezing van enig medisch attest.

Ook verzoekers' bewering dat de ambtenaar-geneesheer die het medisch advies van 11 maart 2014 opstelde geen rekening hield met het verminderd verdienvermogen van verzoeker mist feitelijke grondslag. Deze arts heeft immers aangegeven dat zelfs indien verzoeker zelf niet kan voorzien in een inkomen om bepaalde medische zorgen te betalen hij nog steeds een beroep kan doen op gratis medische bijstand en dat hij ook kan terugvallen op een eventuele financiële bijdrage van zijn echtgenote.

Verzoekers voeren nog aan dat verzoeker mantelzorg nodig heeft en dat zonder mantelzorg zijn situatie zal verslechteren. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft dit ook aanvaard en heeft erop gewezen dat mantelzorg heden wordt verstrekt door zijn familie. Er blijkt niet dat enkel verzoekers in België verblijvende broer en schoonzus deze mantelzorg kunnen verstrekken en dat verzoekers echtgenote of een ander familielid de taak van mantelzorger niet op zich zou kunnen nemen. De bemerking dat verzoeker mantelzorg behoeft laat de Raad wederom niet toe te concluderen dat de aangestelde controlearts diens situatie incorrect heeft ingeschat of dienstige gegevens uit het oog verloor.

De uiteenzetting van verzoekers geeft geen aanleiding tot het besluit dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.1.2.2. Aangezien verweerder de eerste bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies of dit advies niet deugdelijk werd voorbereid kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat de ambtenaar-geneesheer zich niet bijkomend liet informeren en geen verdere onderzoeksdaden stelde moet worden benadrukt dat het de taak is van de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt om zijn aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen en dat het niet aan verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer toekomt om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen. Verzoekers maken met hun toelichting tevens niet aannemelijk dat verdere onderzoeksdaden in casu vereist waren en dat de aangebrachte stukken niet volstonden om met kennis van zaken een standpunt in te nemen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In twee middelen, die zijn gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In casu heeft de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen, het gezins- en familieleven van verzoekers en de gezondheidstoestand van verzoekers.

Dit blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden beslissing.

De bestreden beslissingen houden trouwens het bevel in om het grondgebied te verlaten binnen 0 dagen. Verzoekers vormen een gezin met 6 minderjarige kinderen, waarvan 4 schoolplichtig zijn.

[...]

Eerste onderdeel

Aan verzoekers wordt geen enkele termijn gegeven om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen geven het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 0 dagen.

Dit is evenwel strijdig met artikel 7 Vreemdelingenwet, waarin voorzien is dat er steeds een bepaalde termijn dient te worden gegeven:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. “

Tweede onderdeel

Anderzijds is er niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet om af te wijken van de termijn van dertig dagen.

Verzoekers waren tot aan de betekening van de bestreden beslissingen in het bezit van een attest van immatriculatie en waren aldus toegelaten tot een verblijf. Deze toelating houdt impliciet de intrekking in van een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu beroept de bestreden beslissing zich op een bevel om het grondgebied te verlaten van 8 oktober 2012; verzoekers werden vanaf 16 juli 2013 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie; hierdoor werd het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 oktober 2012 opgeheven.

De bestreden beslissingen kunnen zich thans niet meer beroepen op dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Derde onderdeel

Onder de bespreking van de eerste bestreden beslissing werd aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kon besluiten tot een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard.

Aangezien de eerste bestreden beslissing hiertoe niet kon besluiten, kon aan verzoekers geen bevel gegeven worden om het grondgebied te verlaten.

Er dient immers eerst te worden geoordeeld over de aanvraag artikel 9ter Vreemdelingenwet alvorens desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen.

Vermits de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd, ligt een dergelijke beslissing niet voor.

Aldus wordt de motiveringsplicht geschonden.”

4.2.2. Verweerder repliceert als volgt:

[...]

Verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden als zou er geen rekening gehouden zijn met de gezondheidstoestand, daar deze wel degelijk ten gronde werd onderzocht. Waar zij menen dat er geen rekening gehouden werd met de belangen van het kind, dient te worden opgemerkt dat de kinderen geenszins gescheiden worden van de ouders daar alle beslissingen genomen werden ten aanzien van het hele gezin. Verzoekers maken niet aannemelijk in welke mate het belang van het kind geschaad werd.

In ieder geval kan niet worden voorgehouden als zou er een formele motiveringsplicht voortvloeien uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en bepaalt voormelde bepaling enkel dat er rekening dient gehouden te worden met alle elementen aanwezig in het administratief dossier, zoals in casu gebeurde.

[...]

De verwerende partij [...] heeft de eer te antwoorden dat verzoekers er verkeerdelijk vanuit aan als zouden zij op 16 juli 2013 in het bezit zijn gesteld van een verblijfsrecht. Het is echter zo dat op 16 juli 2013, naar aanleiding van de ontvankelijkheidsbeslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, verzoekers in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie. Een attest van immatriculatie werd afgeleverd ter afwachting van een beslissing ten gronde betreffende de medische regularisatieaanvraag, doch geenszins teneinde verzoekers in het bezit te stellen van een verblijfsrecht. Evenmin heeft de afgifte van een attest van immatriculatie tot gevolg dat het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op 8 oktober 2012 op het moment dat verzoekers illegaal in het Rijk verbleven, zou zijn ingetrokken. De verwerende partij kon derhalve zowel de bijlage 13 als de bijlage 13sexies steunen op voormeld bevel om het grondgebied te verlaten daar verzoekers vanaf 8 oktober 2012 hieraan geen uitvoering hebben gegeven, wat door hen niet betwist kan worden.”

4.2.3. De Raad stelt vast dat verweerder op 16 juli 2013 besliste om beide verzoekers in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie. De bevelen om het grondgebied te verlaten die voorheen aan verzoekers waren ter kennis gebracht werden derhalve impliciet doch zeker opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530; RvS 16 december 2014, nr. 229.575). Het gegeven dat de afgifte van een attest van immatriculatie enkel aantoonde dat verzoekers slechts over een precair verblijfsrecht beschikten in afwachting van een nog te nemen beslissing doet aan het voorgaande geen afbreuk. Er dient trouwens, ten overvloede, ook te worden opgemerkt dat verweerder niet alleen op 16 juli 2013 overging tot de afgifte van een attest van immatriculatie, doch voorheen reeds, op 19 juni 2013, was overgegaan tot de formele intrekking van de, op dat ogenblik, meest recent genomen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en verweerder hierdoor heeft aangegeven dat verzoekers niet langer waren onderworpen aan de verplichting om het grondgebied te verlaten. Waar verweerder erop wijst dat een attest van immatriculatie aan verzoekster werd afgegeven in afwachting van een beslissing omtrent een “*medische regularisatieaanvraag*” moet daarenboven worden gesteld dat verzoekster niet aangaf enig medisch probleem te hebben, zodat niet blijkt dat het vereist was om een attest van immatriculatie aan haar af te geven.

Daar in de tweede en de derde bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat aan verzoekers geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij geen gevolg gaven aan de hen eerder betekende bevelen om het grondgebied te verlaten en niet meer dienstig naar deze voorgaande bevelen kon worden verwezen kunnen verzoekers worden gevolgd in hun standpunt dat de bepaling van artikel

74/14, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet – die toelaat geen termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten te voorzien indien de verplichting om gevolg te geven aan een eerdere beslissing tot verwijdering van het grondgebied te verlaten niet werd gerespecteerd – en de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4.3.1. Verzoekers voeren in een derde middel, dat betrekking heeft op de vierde en de vijfde bestreden beslissing, de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij stellen het volgende:

“Verzoekers waren tot aan de betekening van de bestreden beslissingen in het bezit van een attest van immatriculatie en waren aldus toegelaten tot een verblijf. Deze toelating houdt impliciet de intrekking in van een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu beroept de bestreden beslissing zich op een bevel om het grondgebied te verlaten van 8 oktober 2012; verzoekers werden vanaf 16 juli 2013 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie; hierdoor werd het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 oktober 2012 opgeheven.

De bestreden beslissingen kunnen zich thans niet meer beroepen op dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 74/11 § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt tevens de materiële motiveringsplicht geschonden.”

4.3.2. Verweerder antwoordt dat de afgifte van een attest van immatriculatie niet tot gevolg heeft dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 oktober 2012, dat werd gegeven op het moment dat verzoekers illegaal in het Rijk verbleven, zou zijn ingetrokken.

4.3.3. Er dient, met verwijzing naar de bespreking van het voorgaande middel, te worden herhaald dat de afgifte van een attest van immatriculatie onverenigbaar is met een bevel om het grondgebied te verlaten en dat verweerder, na de afgifte van een verblijfstitel, niet meer dienstig kan verwijzen naar het feit dat verzoekers geen gevolg gaven aan bevelen om het grondgebied te verlaten die voorafgingen aan de afgifte van een verblijfstitel.

Verzoekers kunnen worden gevolgd in hun standpunt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht in casu werden geschonden.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Zij hebben wel een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan eerste verzoekende partij wordt vernietigd.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan tweede verzoekende partij wordt vernietigd.

Artikel 4

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod aan eerste verzoekende partij wordt vernietigd.

Artikel 5

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod aan tweede verzoekende partij wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK